

[Rytter.]

under Krigen, og tilføjede: Hvad der er lovligt under Krigen, maa ogsaa være lovligt ellers. Endskønt det egentlig skulde være den ærede Ordfører for det radikale Parti, som skulde tage den højtærede Formand i Forsvar, skal jeg med Glæde gøre det. Selvfølgelig havde Formanden den Hjemmel, der ligger i en Nødssituation; naar der er Krig, har Ministeren naturligvis Lov til at beordre, at det skal gøres — det ligger ligefrem i, at Staten maa forsvaresig. Jeg ved ikke, hvad Landstingets højtærede Formand gjorde dengang, men hvis Krigssituationen har gjort det nødvendigt, har han selvfølgelig haft Ret til det. Jeg kan sige, at i min Tid har Spørgsmaalet ikke været fremme. Havde det været Tilfældet, vilde jeg have sagt: Det maa afgøres af Ministeren personlig og ikke af nogen som helst anden.

Det højtærede Minister søgte ikke at afkræfte de Eksempler, jeg har anført. Jeg har sagt for det første: Den mest underordnede Politiembedsmand her i Landet kan gaa til Telefonvæsenet og sikre sig et helt Dossier af Oplysninger om, hvorfra der ringes, hvortil der ringes, og om Indholdet af Samtalerne, men man kan ikke faa det udleveret; Telefonvæsenet skal ligge med det, indtil der foreligger Retskendelse, men der er ikke sat nogen som helst Frist for, hvornaar den skal komme — for Postvæsenets Vedkommende er der dog sat en Frist af 3 Dage.

Men det Punkt, som har vakt den store Opmærksomhed, er Punkt 3, hvor der er givet de tre øverste Politiembedsmænd en ubegrænset Ret, ligegyldigt om der er Tale om Forbrydelse eller ikke, ligegyldigt om der er Tale om at faa Oplysninger mere eller mindre til offentligt Brug, ligegyldigt om der er Tid til at faa Retskendelse eller ikke — alt har man Lov til at sidde overhørigt. (*Justitsministeren* [Steincke]: Nej!). Der er da ikke et Ord om, at de kun kan gøre det, naar der ikke har været Tid til at faa Retskendelse, de har Fuldmagt til at gøre det. Den højtærede Minister siger, at de *vil* ikke gøre det. Jeg ved ikke, hvorfra den højtærede Minister ved dette. Hvis de paagældende kommer i en saadan Situation, at de slutter, de ikke vil gøre Brug af den Fuldmagt, de har, vil Ministeren jo oven i Købet kunne bebrejde dem, at de ikke har benyttet den, og derved er det, Ministeren skyder Ansvaret fra sig, idet han kan sige: Disse tre Embedsmænd har jeg givet en Fuldmagt, de har ikke benyttet den, men de burde have be-

nyttet den. Eller ogsaa benytter de Fuldmagten, og saa kan Ministeren sige, at de burde ikke have benyttet den i paagældende Tilfælde. Det er det, som er Tegnet paa en Politistat: at Politiet egenmægtigt afgør den Slags Ting, uden at den Person, som det drejer sig om, og uden at nogen overhovedet har Viden om, hvad der sker. End ikke Retten faar noget at vide om det. Kun Politiet sidder inde med Oplysninger og hemmeligholder dem. Det er ikke særlig betryggende for danske Statsborgere at vide det.

Det glædede mig derfor overmaade meget, da den højtærede Minister erklærede sig villig til at gaa ind i en Overvejelse af dette Spørgsmaal, og vor Hensigt er kun at faa Spørgsmaalet sat under Debat og se at komme bort fra de uheldige Regler, der her er givet, Regler, som maaske stammer fra Krigstiden. De Herrer kan godt blive ved at tale om, at de Regler, som var givet dengang, blev ved at gælde under mig. Mundtlig Aftale binder ikke naar den overhovedet ikke er forelagt, og i et Tilfælde, der har været forelagt, gik man frem paa anden Maade. Derfor siger jeg: Lad os komme bort fra disse Regler — og den højtærede Minister erklærer sig villig hertil. Jeg stiller derfor følgende Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen:

„Idet Tinget gaar ud fra, at Justitsministeren foranlediger, at de i den af Ministeriet for offentlige Arbejder under 22. April 1938 udfærdigede Instruks til de koncessionerede Telefonselskaber indeholdte Bestemmelser under III, 1—3, snarest muligt bringes i Overensstemmelse med dansk Lovgivning, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“

Jeg synes, det er en Udtalelse, som ogsaa den højtærede Minister maa kunne billige.

Formanden: Der er altsaa stillet følgende Paastand paa Overgang til næste Sag paa Dagsordenen:

„Idet Tinget gaar ud fra, at Justitsministeren foranlediger, at de i den af Ministeriet for offentlige Arbejder under 22. April 1938 udfærdigede Instruks til de koncessionerede Telefonselskaber indeholdte Bestemmelser under III, 1—3, snarest muligt bringes i Overensstemmelse med dansk Lovgivning, gaar Tinget over til næste Sag paa Dagsordenen.“